

İmam Hüseyin'in Aşk ve Fedakârlık Dolu Hayatı

Zülfikar Nebioğlu tarafından yazıldı.

Salı, 06 Aralık 2011 18:30 - Son Güncelleme Salı, 06 Aralık 2011 20:15

Şarkın Büyük Filozofu ve Kuran Müfessiri Allame Tabatabaî'nin Kalemiiyle

İmam Hüseyin (a.s) Hz. Ali (a.s) ve Peygamber-i Ekrem'in kızı Hz. Fatıma (a.s)'nın ikinci oğludur. Hicretin dördüncü yılında dünyaya geldi. Büyük kardeşi İmam Hasan Mücteba (a.s) şehit olduktan sonra Allah'ın emri ve kardeşinin vasiyeti üzerine imamet makamına ulaştı.

İmam Hüseyin (a.s) on yıl imamet etti. Yaklaşık altı ay dışında bu müddetin tümü Muaviye'nin hilafeti zamanında en zor koşullar, acı durumlar ve en ağır baskılar altında geçti. Çünkü birinci olarak dini yasalar toplumda değerini kaybetmiş, hükümetin istekleri, Allah ve Resulünün isteklerinin yerini almıştı. İkinci olarak da Muaviye ve dostları bütün mümkün yollara başvurarak Ehl-i Beyt'i ve taraftarlarını ezip Ali(a.s)'nin ismini yok etmek istiyorlardı. Ayrıca Muaviye oğlu Yezid'in hilafet temellerini atıp pekiştiriyordu. Halkın bir kısmı, hiçbir usule kayıtlı olmadığından Yezid'in hilafetine razı değillerdi. Muaviye de muhalefetlerin çoğalmasını önlemek için daha fazla baskılara başvuruyordu.

İmam Hüseyin (a.s) isteyerek istemeyerek bu karanlık günleri arkada bırakıyor ve Muaviye tarafından yapılan her çeşit ruhsal işkence ve baskılara katlanıyordu. Hicretin altmışıncı yılında Muaviye öldü ve oğlu Yezid babasının yerine oturdu. Biat meclisinin kurulması, Arapların içerisinde saltanat, imaret ve sair önemli konularda bir gelenektir. Toplum, özellikle tanınmış kişiler bu konularda sultana yahut emire biat eli veriyorlardı. Biatın ardından itaatsizlik etmek o kavme ar ve zillet sayılırdı. Aynı zamanda imzaladığı şeye boyun eğmekten kaçmak, kesin suç olarak bilinirdi. Hz. Peygamberin siretinde de baskı olmaksızın yapılan anlaşma ve ahit muteber sayılmıştır.

Muaviye hayattayken tanınmış kişilerden Yezid'e biat almıştı. Fakat İmam Hüseyin (a.s)'a

İmam Hüseyin'in Aşk ve Fedakârlık Dolu Hayatı

Zülfikar Nebioğlu tarafından yazıldı.

Salı, 06 Aralık 2011 18:30 - Son Güncelleme Salı, 06 Aralık 2011 20:15

dokunmayıp, biat teklifinde bulunmamıştı. Özellikle oğlu Yezid'e şöyle vasiyet etti: Hüseyin Bin Ali biat etmezse fazla ısrar etme ve öylece kalsın. Çünkü Muaviye meselenin önünü arkasını ölçebiliyordu.

Ancak Yezid, gururu ve çekinmezliği sonucu, babası ölünce onun vasiyetini unutup, Medine valisine, Hüseyin'den benim hilafetim için biat iste, etmezse başını Şam'a gönder diye emir verdi. Medine valisi Yezid'in isteğini İmam Hüseyin (a.s)'a duyurunca İmam ondan bu konuda düşünmesi için zaman aldı ve geceleyin ailesini de alarak Mekke'ye hareket edip İslam'da resmen emniyetli ve güvenceli yer olarak ilan edilen Allah'ın Haremi (Mekke'ye) sığındı.

Bu olay hicretin altmışınca yılında Recep ayının sonları ve Şaban ayının evvellerinde vuku buldu. İmam Hüseyin (a.s) yaklaşık dört ay Mekke'ye sığınarak yaşadı. Bu haber yavaş yavaş İslam ülkelerine yayıldı. Bir taraftan, Muaviye devrindeki haksızlıklara razı olmayıp, Yezid'in hilafetine karşı çıkanlar İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gelip yardım edeceklerine dair söz veriyorlardı, bir taraftan da Irak'tan, özellikle Kufe şehrinden halk aralıksız mektup gönderip İmam Hüseyin'in (a.s) Irak'a gelip Müslümanlara önderlik ederek zulüm ve adaletsizliği yok etmesini ısrarla istiyorlardı. Elbette bu durum Yezid için çok tehlikeli idi.

İmam Hüseyin (a.s), hac mevsimine kadar Mekke'de ikamet etti. Müslümanlar İslam ülkelerinden grup grup hac amellerini yapmak için Mekke'ye akın ettiler. Bu arada İmam, Yezid'in kendisini öldürmek için hacı kılığında gizli bir grubu gönderdiği haberini aldı. Bunlar amel sırasında ihram elbiseleri altına gizledikleri silahlarla İmam Hüseyin'i şehit edeceklerdi.

İmam Hüseyin (a.s) hac amellerini yarıda keserek, bir toplantıda kısa bir konuşma yaparak Irak'a hareket edeceğini bildirdi. Bu konuşmada şehit olacağını da bildirdi. Müslümanlardan onun yardımına koşmalarını ve bu hedef yolunda kanlarını vermelerini istedi. Ertesi gün de Ehl-i Bey't'i ve dostlarını alarak Irak'a yöneldi.

İmam Hüseyin'in Aşk ve Fedakârlık Dolu Hayatı

Zülfikar Nebioğlu tarafından yazıldı.

Salı, 06 Aralık 2011 18:30 - Son Güncelleme Salı, 06 Aralık 2011 20:15

İmam Hüseyin (a.s) biat etmemeye kesin kararlıydı. Bu yolda şehit olacağını da iyi biliyordu. Umumi fesat, fikri inhitat ve toplumun, özellikle Iraklıların iradesizliğiyle gücü pekiştirilen Ümeyye Oğullarının büyük ve korkunç savaş gücünün onu yok edeceğini biliyordu.

Tanınmış kişilerden bir grup, İmamın yanına gelip bu hareket ve kıyamın tehlikesini hatırlattılar. Fakat o hazret cevaplarında şöyle buyurdu: Ben biat etmeyeceğim. Zulüm ve fesat hükümetine boyun eğmeyeceğim. Nereye gitsem, nerede olsam beni öldüreceklerini biliyorum. Mekke'den ayrılmamın nedeni ise, kanımın dökülmesiyle Kabe'nin hürmetinin zedelenmesini önlemektir.

İmam Hüseyin (a.s), Kufe yoluna koyuldu. Daha Kufe'ye birkaç günlük yol varken, Kufe'ye gönderdiği elçisinin ve tanınmış sadık dostlarından birinin, Yezid'in valisi tarafından şehit edilip yine onun emriyle ayaklarına ip bağlanarak, Kufe sokaklarında gezdirildiğini duydu. Kufe ve yöresinin sıkıca gözetilmesine alındığını ve İmam'la savaşacak teçhizatlı bir ordunun hazırlandığını duyunca, ölümden başka bir yol kalmadığını anladı. İşte burada şehit olmak için kesin karar aldığını açıkça belirtti ve Kufe' ye doğru hareketini devam ettirdi.

Kufe'nin yaklaşık olarak yetmiş kilometre yakınlarında Kerbela isimindeki bir çölde Yezid'in ordusu onları ablukaya aldı. Sekiz gün burada kaldılar. Bu sırada günden güne abluka çemberi daralıyor ve sürekli düşmanın sayısı çoğalıyordu. Bilahare İmam (a.s), ailesi ve çok az sayıdaki ashabıyla birlikte, otuz bin kişiden oluşan ordunun muhasarasında kaldı.

Bu birkaç gün içinde İmam Hüseyin (a.s), ordusunun yerlerini ayarlayıp dostlarını tasfiye etmeye karar aldı. Kısa bir konuşmada ashabına seslenerek şöyle buyurdu: Bizim ölüm ve şahadetten başka bir yolumuz yoktur. Ben biatımı sizden kaldırdım. Gitmek isteyen, gecenin karanlığından faydalanıp kendisini bu tehlikeli meydana kurtarsın. Çünkü onlar bir tek beni öldürmek istiyorlar.

Daha sonra ışıkların söndürülmesine emir verdi. Maddi maksatlar için İmam Hüseyin (a.s)'a koşulanlar ayrılıp dağıldılar. Sadece hak aşıklarından çok azı (40 kişiye yakın) yararı ve Beni Haşim'den olan akrabaları kaldılar.

İmam Hüseyin (a.s), yine kalanları toplayıp konuştu ve şöyle buyurdu: Sizden her kim isterse gecenin karanlığından faydalansın ve kendisini tehlikeden kurtarsın. Onlar bir tek beni

İmam Hüseyin'in Aşk ve Fedakârlık Dolu Hayatı

Zülfikar Nebioğlu tarafından yazıldı.

Salı, 06 Aralık 2011 18:30 - Son Güncelleme Salı, 06 Aralık 2011 20:15

istiyorlar. Fakat bu defa İmam' ın vefalı dostları bir bir kalkıp, biz hiçbir zaman senin önder olduğun hak yolundan dönmeyeceğiz, elimiz kılıç tutana, damarımızda kan akana dek savaşım senin hürmetini koruyacağız, senin temiz eteğinden kopmayacağız, diye çeşitli beyanlarda bulundular.

Muharrem ayının dokuzuncu gününün sonlarında son teklif (biat veya savaş) düşman tarafından İmam'a ulaştı. Hazret, o geceyi ibadet için mühlet alıp yarınki savaşa hazırlandı.

Hicretin 61. Yılı Muharrem ayının 10. günü İmam, bir avuç dostlarıyla (toplamı doksan kişiden azdı. Kırk kişi önceden yanında olanlar, otuzdan biraz fazlası savaş günü ve gecesi düşman ordusundan dönenler ve diğerleri de İmam'ın Haşimî akrabaları; örneğin oğulları, kardeşleri, kardeşinin ve bacısının oğulları ve amca oğullarıydı) sayısız düşman ordusu karşısında saf çektiler ve savaş başladı.

O gün sabahtan akşama kadar savaştilar. İmam Hüseyin, Haşimi gençleri ve sair dostları son nefere kadar şehit oldular. (Şehitlerin içinde İmam Hasan (a.s)'ın iki küçük oğlu, İmam Hüseyin'in bir küçük oğlu ve daha kundakta olan bir yavrusunu da saymalıyız.)

Savaş bittikten sonra düşman ordusu, İmam (a.s) 'ın haremını yağmaladılar ve çadırları ateşe vererek şehitlerin başını kesip elbiselerini çıkardılar. Cesetleri defnetmeden, sığınaksız kızlardan ve kadınlardan oluşan Ehl-i Beyt esirlerini şehitlerin başlarıyla birlikte Kufe'ye doğru hareket ettirdiler. (Esirlerin içinde erkek olarak İmam Hüseyin (a.s)'ın yirmi iki yaşındaki oğlu dördüncü imam olan Zeynelabidin (a.s) ağır hasta olarak, bir de onun oğlu beşinci İmam Muhammed Bin Ali ve İmam Hasan (a.s)'ın oğlu Hasan-ül Müsenna da bulunuyorlardı. Hasan-ul Müsenna savaşta ağır yaralı olarak şehitlerin içinde kalmıştı fakat son anlarda diri olarak bulundu. Düşman komutanlarının birinin arabuluculuğuyla başı kesilmedi ve esirlerle birlikte Kufe'ye götürüldü.) Kufe 'den de Dimeşk 'e, Yezid 'in yanına götürüldüler.

Kerbela vakası, kadınların esir alınıp şehirlerde gezdirilmesi, (esirler içinde bulunan) Hz. Ali (a.s)'ın kızı (Hz. Zeynep) ve İmam Zeynelabidin'in Kufe ve Şam'daki toplantı yerlerinde konuşmaları, Ümeyye oğullarını rezil etti ve Muaviye'nin yıllarca yaptığı propakandayı etkisiz bıraktı. Hatta Yezid, Kerbela'da memurları eliyle yapılan bu işlerden kendisini temizlemeye çalıştı. Kerbela vakası, etkisi geç olmasına rağmen, Ümeyye oğullarını saltanattan düşürmekle birlikte, Ehl-i Beyt mektebinin kökleşmesinde büyük bir etkendi. Gösterdiği en yakın etki, çeşitli kıyamlar ve bunun yanı sıra da on iki yıl süren kanlı savaşlardır. Öyle ki, İmam Hüseyin' in (a.s) katillerinden hiçbiri intikamdan kaçıp kurtulamadı.

İmam Hüseyin'in Aşk ve Fedakârlık Dolu Hayatı

Zülfikar Nebioğlu tarafından yazıldı.

Salı, 06 Aralık 2011 18:30 - Son Güncelleme Salı, 06 Aralık 2011 20:15

Tarihin İmam Hüseyin (a.s) ve Yezid'le ilgili bölümünü okuyup o zamanın hakim sistemi üzerinde araştırma yapan kimse bilir ki, İmam'ın sadece bir seçeneği vardı o da şehit olmaktı. İslam dininin apaçık ezilmesine neden olan biat, hiçbir koşulda İmam Hüseyin için mümkün değildi.

Çünkü Yezid, İslam dinine ve kanunlarına saygı göstermemekle yetinmeyip, İslam'ı açıktan açığa ezmeğe girişen bir kişiydi.

Hal bu ki onun geçmişleri (babası), dinin kanunlarına, din adına muhalefet ediyorlar ve zahirde dine saygı gösteriyorlardı. Hatta halkın inandığı Peygamber (s.a.a.) ve sair dini şahsiyetlere yardım edip, onların yanında bulunmuş olmakla iftihar ediyorlardı.

İşte buralardan, bazı tarihçilerin İmam Hasan ve İmam Hüseyin hakkında ortaya sürdükleri görüşlerin yanlış olduğu aydınlığa kavuşmuş oluyor. Bazıları diyorlar ki: İmam Hasan ve İmam Hüseyin iki değişik tabiata sahiptiler; İmam Hasan sulhsever idi. Kırk bin askeri olmasına rağmen barışı kabul etti. Fakat İmam Hüseyin savaşı tercih etti ve kırk kişi adamı olmasına rağmen Yezid'le savaşa kalktı.

Bu söz yanlıştır, çünkü görüyoruz ki Yezid'e biat etmeyi kabul etmeyen İmam Hüseyin (a.s), on yıl kardeşi gibi Muaviye' nin hükümeti döneminde yaşadı, ama hiçbir zaman muhalefet etmedi. Gerçekten de İmam Hasan ve İmam Hüseyin Muaviye ile savaşılar da öldürüleceklerdi ve onların ölümünün İslam'a hiçbir faydası olmayacak; kendisini doğru yolda gösteren, sahabe, vahiy yazarı ve müminlerin dayısı olarak tanınan, her hileye başvuran Muaviye' nin siyaseti karşısında etkili olmayacaktı. Kaldı ki elindeki imkanları kullanıp, onları kendi dostları vasıtasıyla öldürtüp de kendisi yas tutabilir ve kanlarını almaya kalkabilirdi. Nitekim üçüncü halifeye de aynen böyle yapmıştı.

Zülfikar NEBİOĞLU